Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE SĄDU (trzecia izba)

z dnia 3 lutego 2025 r.*

Skarga o stwierdzenie nieważności – Decyzja 2006/928/WE – Mechanizm współpracy i weryfikacji postępów Rumunii w realizacji określonych założeń w zakresie reformy systemu sądownictwa oraz walki z korupcją – Decyzja (UE) 2023/1786 uchylająca decyzję (UE) 2006/928 – Brak bezpośredniego oddziaływania – Niedopuszczalność

W sprawie T-1126/23

Asociația Inițiativa pentru Justiție, z siedzibą w Konstancy (Rumunia), którą reprezentowali V.-D. Oanea, adwokat, i C. Zatschler, SC,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, którą reprezentowali K. Herrmann, T. Maxian Rusche, P. Van Nuffel i I. Rogalski, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

SĄD (trzecia izba),

w składzie: P. Škvařilová-Pelzl, pełniąca obowiązki prezesa, I. Nõmm i D. Kukovec (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: V. Di Bucci,

uwzględniając pisemny etap postępowania, w szczególności:

– zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję w odrębnym piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 19 lutego 2024 r.,

– uwagi skarżącej w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności złożone w sekretariacie Sądu w dniu 11 kwietnia 2024 r.,

– wniosek Rumunii o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta złożony w sekretariacie Sądu w dniu 22 lutego 2024 r.

wydaje następujące

* Język postępowania: angielski.

Postanowienie

1 W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżąca, Asociația Inițiativa pentru Justiție, wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2023/1786 z dnia 15 września 2023 r. uchylającej decyzję 2006/928/WE w sprawie ustanowienia mechanizmu współpracy i weryfikacji postępów Rumunii w realizacji określonych założeń w zakresie reformy systemu sądownictwa oraz walki z korupcją (Dz.U. 2023, L 229, s. 94, zwanej dalej „zaskarżoną decyzją").

Okoliczności poprzedzające powstanie sporu i zaskarżona decyzja

2 Niniejsza sprawa wpisuje się w kontekst szeroko zakrojonej reformy w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości i walki z korupcją w Rumunii, która to reforma jest monitorowana na szczeblu Unii od 2007 r. na mocy mechanizmu współpracy i weryfikacji ustanowionego decyzją Komisji 2006/928/WE z dnia 13 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu współpracy i weryfikacji postępów Rumunii w realizacji określonych założeń w zakresie reformy systemu sądownictwa oraz walki z korupcją (Dz.U. 2006, L 354, s. 56) w związku z przystąpieniem Rumunii do Unii Europejskiej (zwanego dalej „MWiW").

3 Skarżąca jest zawodowym stowarzyszeniem prokuratorów utworzonym w dniu 14 listopada 2018 r., którego celem jest zapewnienie przestrzegania wartości państwa prawnego w Rumunii poprzez zagwarantowanie w szczególności uprawnień prokuratorów, jak i ich niezależności.

4 W dniu 13 grudnia 2006 r. Komisja Wspólnot Europejskich przyjęła decyzję 2006/928 na podstawie w szczególności art. 37 i 38 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz.U. 2005, L 157, s. 203, zwanego dalej „aktem przystąpienia"). Wspomniane artykuły upoważniają Komisję do przyjęcia odpowiednich środków w przypadkach, odpowiednio, bezpośredniego ryzyka naruszenia funkcjonowania rynku wewnętrznego, będącego następstwem niewypełnienia ze strony Rumunii zobowiązań podjętych w ramach negocjacji dotyczących przystąpienia, oraz bezpośredniego ryzyka wystąpienia poważnych braków ze strony Rumunii w odniesieniu do przestrzegania prawa Unii dotyczącego przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.

5 Jak zauważył Trybunał w szczególności w wyroku z dnia 18 maja 2021 r., Asociația „Forumul Judecătorilor din România" i in. (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 i C-397/19, EU:C:2021:393, pkt 157, 158), tego rodzaju środkiem jest decyzja 2006/928, która została przyjęta z powodu istnienia bezpośredniego ryzyka tego rodzaju jak rodzaje ryzyka wskazane w art. 37 i 38 aktu przystąpienia. Jak bowiem wynika ze sprawozdania Komisji w zakresie monitorowania z dnia 26 września 2006 r. w sprawie stanu przygotowań Bułgarii i Rumunii do członkostwa w UE [COM(2006) 549 wersja ostateczna], na który powołano się w motywie 4 decyzji 2006/928, instytucja ta stwierdziła utrzymywanie się w Rumunii nieprawidłowości, w szczególności w dziedzinach wymiaru sprawiedliwości i walki z korupcją, i zaproponowała Radzie Unii Europejskiej uzależnienie przystąpienia Rumunii do Unii od ustanowienia mechanizmu współpracy i weryfikacji w celu stawienia czoła tym nieprawidłowościom.

6 W załączniku do decyzji 2006/928 określono cztery założone cele, które Rumunia miała osiągnąć w szczególności w zakresie reformy systemu wymiaru sprawiedliwości i walki z korupcją w celu wyeliminowania wspomnianych nieprawidłowości oraz zapewnienia zdolności organów ścigania

do wdrażania i stosowania środków przyjętych w celu wsparcia funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. W szczególności pierwszy z tych celów brzmiał następująco:

„[Rumunia powinna zapewnić] większ[ą] przejrzystoś[ć] i skuteczność[ć] postępowań sądowych, zwłaszcza poprzez poprawę możliwości i odpowiedzialności Najwyższej Rady Sądownictwa. Przekazywa[ć] informacj[e] o wpływie nowych kodeksów postępowania cywilnego i postępowania karnego oraz [kontrolować ten wpływ].

7 W myśl art. 1 i 2 decyzji 2006/928 każdego roku Rumunia miała przedkładać Komisji sprawozdanie informujące o postępach w realizacji poszczególnych celów przewidzianych w załączniku do tej decyzji. Komisja ze swojej strony była zobowiązana do sporządzania co najmniej raz na sześć miesięcy sprawozdania dla Parlamentu Europejskiego i Rady, zawierającego jej uwagi i wnioski odnośnie do sprawozdania przedłożonego przez Rumunię.

8 Adresatami decyzji 2006/928 były zgodnie z jej art. 4 wszystkie państwa członkowskie, co obejmujmowało Rumunię od dnia jej przystąpienia.

9 Zgodnie z motywem 9 tej decyzji w przypadku osiągnięcia wszystkich założonych celów powinna ona zostać uchylona.

10 W dniu 15 września 2023 r. Komisja przyjęła zaskarżoną decyzję.

11 Jak wynika z motywów 7–9 tej decyzji, Komisja uznała zasadniczo, że biorąc pod uwagę postępy poczynione przez Rumunię w ramach MWiW, stwierdzone w jej sprawozdaniu z dnia 22 listopada 2022 r. dla Parlamentu i Rady [COM(2022) 664 final], w szczególności te związane ze wzmocnieniem niezależności i skuteczności sądownictwa dzięki kompleksowej zmianie systemu wymiaru sprawiedliwości, owo państwo członkowskie wypełniło zobowiązania podjęte w chwili przystąpienia do Unii, a cztery założone cele określone w decyzji 2006/928 zostały zrealizowane w zadowalającym stopniu.

12 Ponadto, jak wskazano w motywie 10 zaskarżonej decyzji, Komisja będzie wspierać trwałe reformy zarówno w Rumunii, jak i w innych państwach członkowskich w ramach rocznego cyklu praworządności ogłoszonego w komunikacie z dnia 17 lipca 2019 r. do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów, zatytułowanym „Umocnienie praworządności w Unii: Plan działania” [COM(2019) 343 final]. W ramach tego cyklu Komisja nadal będzie sporządzać roczne sprawozdania na temat praworządności zawierające między innymi zalecenia dla państw członkowskich.

13 Zgodnie z art. 1 zaskarżonej decyzji decyzja 2006/928 traci moc.

Żądania stron

14 Skarżący wnoszą do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

– obciążenie Komisji kosztami postępowania.

15 W ramach zarzutu niedopuszczalności podniesionego na podstawie art. 130 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem Komisja wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi jako oczywiście niedopuszczalnej;

– obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

16 W uwagach dotyczących zarzutu niedopuszczalności skarżąca wnosi do Sądu o:

– oddalenie zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Komisję;

– tytułem żądania ewentualnego – rozpoznanie zarzutu niedopuszczalności w ramach rozpatrywania sprawy co do istoty;

– obciążenie Komisji kosztami związanymi z zarzutem niedopuszczalności.

17 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 22 lutego 2024 r. Rumunia wniosła na podstawie art. 143 regulaminu postępowania o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji.

Co do prawa

18 Zgodnie z art. 130 §§ 1 i 7 regulaminu postępowania jeżeli strona pozwana o to wnosi, Sąd może rozstrzygnąć w przedmiocie niedopuszczalności skargi lub niewłaściwości Sądu bez rozpatrywania sprawy co do istoty. W niniejszej sprawie, jako że Komisja wniosła o rozstrzygnięcie w przedmiocie niedopuszczalności, Sąd, uznając, że akta sprawy wystarczająco wyjaśniają okoliczności zawisłej przed nim sprawy, postanawia rozstrzygnąć w przedmiocie tego wniosku bez dalszych czynności procesowych.

19 Komisja podnosi niedopuszczalność niniejszej skargi, podnosząc tytułem głównym brak bezpośredniego oddziaływania decyzji na skarżącą lub na jednego z jej członków. Tytułem żądania ewentualnego Komisja uważa, że zaskarżona decyzja nie stanowi aktu regulacyjnego w rozumieniu art. 263 akapit czwarty część trzecia TFUE oraz że ani skarżącej, ani żadnego z jej członków decyzja ta nie dotyczy indywidualnie.

20 Skarżąca nie zgadza się z tymi twierdzeniami. Ponadto w odniesieniu do dopuszczalności jej skargi zarówno w jej własnym imieniu, jak i w imieniu prokuratorów, których interesy reprezentuje, twierdzi ona, że w świetle szczególnych okoliczności niniejszej sprawy należy uelastycznić przesłanki dopuszczalności wynikające z aktualnego orzecznictwa.

21 Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 263 akapit czwarty TFUE każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść skargę na akty, których jest adresatem lub które dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie, oraz na akty regulacyjne, które dotyczą jej bezpośrednio i nie wymagają środków wykonawczych.

22 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że skarżąca nie jest adresatem zaskarżonej decyzji w rozumieniu pierwszego przypadku, o którym mowa w art. 263 akapit czwarty TFUE.

23 Należy zatem ustalić, czy decyzja ta dotyczy bezpośrednio skarżącej lub jednego z jej członków.

24 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem skargi o stwierdzenie nieważności wnoszone przez stowarzyszenia są uznawane za dopuszczalne w trzech rodzajach sytuacji: po pierwsze, gdy przepis prawa wyraźnie przyznaje stowarzyszeniom zawodowym szereg uprawnień proceduralnych, po drugie, gdy stowarzyszenie reprezentuje interesy członków, którzy sami mieliby legitymację do wniesienia skargi, i po trzecie, gdy stowarzyszenie jest zindywidualizowane przez oddziaływanie na jego własne interesy jako stowarzyszenia, w szczególności z uwagi na to, że akt, którego stwierdzenia nieważności dotyczy skarga, bezpośrednio oddziałuje na jego pozycję partnera rokowań (zob. postanowienie z dnia 8 maja 2019 r., Carvalho i in./Parlament i Rada, T-330/18, niepublikowane, EU:T:2019:324, pkt 51 i przytoczone tam orzecznictwo).

W przedmiocie dopuszczalności skargi skarżącej działającej we własnym imieniu

25 Skarżąca podnosi przede wszystkim, że jest formalnie uznaną organizacją reprezentującą prokuratorów, której zadaniem jest obrona niezależności władzy sądowniczej i, bardziej ogólnie, wartości państwa prawnego. Ze względu na swoją rolę w zapewnianiu przestrzegania art. 2 i 19 TUE ma ona instytucjonalny interes w obronie tej wartości, a także interes proceduralny w postępowaniach sądowych dotyczących jej poszanowania i wzmacniania. Po drugie, skarżąca była preferowanym partnerem Komisji w ramach monitorowania i sporządzania sprawozdań dotyczących MWiW, w związku z czym uchylenie decyzji 2006/928 bez uprzedniej konsultacji z nią naruszyło jej uzasadnione oczekiwania. Wreszcie skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja dotyczy jej bezpośrednio, ponieważ uchylenie decyzji 2006/928 naraża na szwank jej prace na rzecz ochrony praworządności.

26 Komisja nie zgadza się z argumentami skarżącej.

27 Co się tyczy pierwszego rodzaju sytuacji, o których mowa w orzecznictwie przypomnianym w pkt 24 powyżej, skarżąca nie powołuje się na istnienie przepisów prawnych, które wyraźnie przyznawałyby jej uprawnienia o charakterze proceduralnym, przy czym w aktach sprawy nie ma niczego, co sugerowałoby istnienie takich przepisów.

28 Ponadto w zakresie, w jakim argumentację skarżącej wskazaną w pkt 25 powyżej należy interpretować w ten sposób, że w celu zapewnienia skutecznej ochrony sądowej prokuratorom, w szczególności w świetle wartości państwa prawnego ustanowionej w art. 2 TUE, należy jej przyznać pewne uprawnienia o charakterze proceduralnym, należy stwierdzić, że żaden przepis prawa nie przyznał skarżącej żadnych uprawnień w celu zapewnienia takiej ochrony w kontekście MWiW. W konsekwencji nie można stwierdzić dopuszczalności jej skargi w odniesieniu do pierwszego rodzaju sytuacji, o której mowa w pkt 24 powyżej.

29 Co się tyczy trzeciego rodzaju sytuacji wskazanych w orzecznictwie przypomnianym w pkt 24 powyżej, dotyczącego oddziaływania na własne interesy stowarzyszenia, w szczególności w charakterze partnera rokowań, należy stwierdzić, że skarżąca nie powołała się na takie oddziaływanie w swoim przypadku, podkreślając jedynie swą rolę jako partnera Komisji w ramach MWiW.

30 Tymczasem okoliczność, że skarżąca była „partnerem” Komisji w tym kontekście, nie wystarcza do uznania jej za partnera rokowań w rozumieniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 24 powyżej w szczególnym kontekście wydania zaskarżonej decyzji. W związku z tym dopuszczalności jej skargi nie można również stwierdzić w odniesieniu do trzeciego rodzaju sytuacji, o których mowa w tym punkcie.

31 W świetle powyższego należy stwierdzić, że skarżąca nie spełnia przesłanek dotyczących pierwszego i trzeciego rodzaju sytuacji przypomnianych w pkt 24 powyżej, a zatem nie ma legitymacji procesowej do działania we własnym imieniu.

32 Wniosku tego nie może ponadto podważyć argument skarżącej dotyczący okoliczności, że uchylenie decyzji 2006/928 przez zaskarżoną decyzję naruszyłoby jej uzasadnione oczekiwania.

33 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem prawo do powołania się na zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań przysługuje każdemu podmiotowi znajdującemu się w sytuacji, w którym instytucja Unii, udzielając mu wyraźnych zapewnień, wzbudziła u niego uzasadnione nadzieje. Takimi zapewnieniami są – niezależnie od postaci, w jakiej zostaną przekazane – dokładne, bezwarunkowe i spójne informacje pochodzące z uprawnionych i wiarygodnych źródeł. Natomiast nie może powoływać się na naruszenie tej zasady ten, komu administracja nie udzieliła precyzyjnych zapewnień (zob. wyrok z dnia 8 maja 2024 r., VB/EBC, T-124/23, niepublikowany, EU:T:2024:294, pkt 60 i przytoczone tam orzecznictwo).

34 Tymczasem w niniejszej sprawie skarżąca nie wskazała, w jaki sposób Komisja miała przekazać jej dokładne, bezwarunkowe i spójne zapewnienia w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 33 powyżej, że decyzja 2006/928 nie zostanie uchylona. Co więcej, uchylenia tej decyzji należało się spodziewać, biorąc pod uwagę, że zgodnie z art. 37 akapit drugi i art. 38 akapit drugi aktu przystąpienia MWiW został wprowadzony jedynie jako środek tymczasowy.

W przedmiocie dopuszczalności skargi skarżącej działającej w imieniu swoich członków, których interesy reprezentuje

35 Zgodnie z drugim rodzajem sytuacji wskazanych w orzecznictwie przypomnianym w pkt 24 powyżej, stowarzyszenia mają legitymację procesową, jeżeli reprezentują interesy swoich członków, którzy sami są uprawnieni do wniesienia skargi.

36 W niniejszej sprawie skarżąca twierdzi w istocie, że zaskarżona decyzja dotyczy jej członków, jako prokuratorów, bezpośrednio, ponieważ wskutek uchylenia MWiW przez tę decyzję w większym stopniu mogą być oni narażeni na postępowania dyscyplinarne.

37 Ponadto, opierając się na okoliczności, że Trybunał uznał w wyroku z dnia 18 maja 2021 r., Asociația „Forumul Judecătorilor din România” i in. (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 i C-397/19, EU:C:2021:393, pkt 249), że założone cele, o których mowa w załączniku do decyzji 2006/928, są bezpośrednio skuteczne, skarżąca uważa, że te założone cele przyznawały prokuratorom prawa, które są bezpośrednio skuteczne i na które mogą się oni powoływać w szczególności w celu zakwestionowania niezgodnych z prawem postępowań dyscyplinarnych.

38 Uchylenie decyzji 2006/928 skutkuje zatem ograniczeniem praw, na które prokuratorzy, wobec których toczy się takie postępowanie dyscyplinarne, mogą powoływać się na swoją obronę. Skarżąca dodaje ponadto, że o ile jej członkowie nadal mogą powoływać się na art. 19 ust. 1 TUE i art. 325 ust. 1 TFUE w celu obrony przed niezgodnymi z prawem postępowaniami dyscyplinarnymi, o tyle przyznane im przez te postanowienia prawa są mniej skuteczne i mają węższy zakres niż te, które przysługiwały im na mocy MWiW.

39 W tym względzie skarżąca twierdzi w istocie, że przedmiotowy zakres stosowania decyzji 2006/928 był szerszy niż zakres art. 325 ust. 1 TFUE, ponieważ wynikający z trzech ostatnich założonych celów obowiązek skutecznego zwalczania korupcji, w szczególności korupcji na wysokim szczeblu, nie ograniczał się do przypadków korupcji naruszającej interesy finansowe Unii. W związku z tym decyzja 2006/928 była lepiej predystynowana do uruchomienia stosowania Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”), zapewniając spełnienie przesłanki dotyczącej stosowania prawa Unii w rozumieniu art. 51 ust. 1 Karty.

40 Komisja nie zgadza się z argumentami skarżącej.

41 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem aby akt będący przedmiotem skargi dotyczył danej osoby fizycznej lub prawnej bezpośrednio, muszą być spełnione dwie kumulatywne przesłanki, a mianowicie sporny środek, po pierwsze, musi wywierać bezpośredni wpływ na sytuację prawną jednostki, a po drugie, nie może pozostawiać żadnego zakresu uznania swoim adresatom, zobowiązanym do jego wykonania, które ma charakter czysto automatyczny i wynika z samych uregulowań Unii, bez potrzeby stosowania innych przepisów pośrednich (zob. wyrok z dnia 12 lipca 2022 r., Nord Stream 2/Parlament i Rada (C-348/20 P, EU:C:2022:548, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo).

42 W celu ustalenia, czy akt wywołuje takie skutki względem sytuacji prawnej danej osoby i czy w rezultacie może być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 TFUE, należy wziąć pod uwagę istotę tego aktu, przy czym rzeczone skutki prawne aktu należy oceniać na podstawie obiektywnych kryteriów, takich jak jego treść, z uwzględnieniem, w razie potrzeby, kontekstu jego wydania oraz uprawnień instytucji, która go wydała (zob. podobnie wyrok z dnia 12 lipca 2022 r., Nord Stream 2/Parlament i Rada (C-348/20 P, EU:C:2022:548, pkt 63 i przytoczone tam orzecznictwo).

43 W niniejszej sprawie należy na wstępie zauważyć, że ponieważ zaskarżona decyzja uchyliła decyzję 2006/928, należy ją zbadać w świetle przedmiotu, treści oraz kontekstu prawnego i faktycznego, w jakim została wydana decyzja 2006/928 (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 24 października 2019 r., EPSU i Goudriaan/Komisja, T-310/18, EU:T:2019:757, pkt 25 i przytoczone tam orzecznictwo). Wynika z tego, że zaskarżona decyzja może bezpośrednio wywoływać skutki prawne względem sytuacji rumuńskich prokuratorów, którzy są członkami skarżącej, jedynie w zakresie, w jakim sama decyzja 2006/928 mogła wywoływać takie skutki.

44 W pierwszej kolejności, co się tyczy przedmiotu decyzji 2006/928 i kontekstu, w jakim została ona przyjęta, jak wynika z motywów 4 i 6 tej decyzji, celem ustanowienia MWiW i określenia założonych celów miało być dokończenie procesu przystąpienia Rumunii do Unii, aby zaradzić nieprawidłowościom stwierdzonym przez Komisję w tych dziedzinach przed przystąpieniem, w szczególności w zakresie systemu wymiaru sprawiedliwości i walki z korupcją.

45 Ponadto, jak wyjaśnił Trybunał w szczególności w wyroku z dnia 18 maja 2021 r., Asociația „Forumul Judecătorilor din România” i in. (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 i C-397/19, EU:C:2021:393, pkt 170), wspomniane założone cele konkretyzują specyficzne zobowiązania zaciągnięte przez Rumunię oraz wymagania zaakceptowane przez nią przy zakończeniu negocjacji w sprawie przystąpienia w dniu 14 grudnia 2004 r., zawarte w załączniku IX do aktu przystąpienia i dotyczące w szczególności tych dziedzin.

46 Co się tyczy przedmiotu i kontekstu zaskarżonej decyzji, z art. 1 tej decyzji w związku z jej motywami 7–9 wynika, że ma ona na celu uchylenie decyzji 2006/928 w zakresie, w jakim Komisja uznała, że Rumunia wypełniła zobowiązania podjęte w chwili przystąpienia do Unii i że cztery założone cele określone w załączniku do tej ostatniej decyzji zostały zrealizowane w zadowalającym stopniu.

47 W drugiej kolejności, co się tyczy treści decyzji 2006/928, jak podkreślono w pkt 6 i 7 powyżej, decyzja ta nakładała w istocie na Rumunię obowiązek osiągnięcia założonych celów określonych w załączniku do tej decyzji i corocznego przedstawiania Komisji, zgodnie z jej art. 1 akapit pierwszy, sprawozdania z postępów w tym zakresie. Nakładała ona również na Komisję, zgodnie z jej art. 2, obowiązek sporządzania sprawozdań mających na celu analizę i ocenę postępów Rumunii w realizacji założonych celów.

48 Co się tyczy treści zaskarżonej decyzji, w jej motywach 4–8 podkreślono etapy postępów poczynionych przez Rumunię w ramach MWiW leżące u podstaw wniosku zawartego w motywie 9, zgodnie z którym założone cele określone w decyzji 2006/928 zostały wypełnione w zadowalającym stopniu. Ponadto, jak podkreślono w pkt 12 powyżej, motyw 10 zaskarżonej decyzji głosi w istocie, że Komisja będzie kontynuować monitorowanie wymaganych reform w różnych państwach członkowskich, w tym w Rumunii, w ramach rocznego cyklu praworządności.

49 Należy dodać, że w wyroku z dnia 18 maja 2021 r., Asociația „Forumul Judecătorilor din România” i in. (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 i C-397/19, EU:C:2021:393), po wskazaniu w pkt 166 i 167 tego wyroku, że decyzja 2006/928, jako decyzja przyjęta na podstawie art. 288 akapit czwarty TFUE, „jest wiążąca w całości” dla Rumunii, Trybunał wyjaśnił skutki prawne zarówno założonych celów, jak i sprawozdań sporządzonych przez Komisję na podstawie art. 2 tej decyzji.

50 Co się tyczy skutków prawnych założonych celów, Trybunał orzekł w pkt 172 wyroku z dnia 18 maja 2021 r., Asociația „Forumul Judecătorilor din România” i in. (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 i C-397/19, EU:C:2021:393), że cele te mają dla Rumunii charakter wiążący, w związku z czym na tym państwie członkowskim ciąży konkretny obowiązek osiągnięcia tych celów i przyjęcia odpowiednich środków w celu jak najszybszego ich osiągnięcia. Trybunał orzekł też, że Rumunia miała również obowiązek powstrzymania się od wprowadzania jakichkolwiek środków, które mogłyby zagrozić realizacji tych celów. Trybunał wyjaśnił ponadto w pkt 249 tego wyroku, że cele te zostały sformułowane w sposób jasny, precyzyjny i bezwarunkowy, w związku z czym są one bezpośrednio skuteczne.

51 Co się tyczy skutków prawnych sprawozdań sporządzanych przez Komisję na podstawie art. 2 decyzji 2006/928, Trybunał stwierdził, że sprawozdania te formułują wymagania wobec Rumunii i kierują do niej zalecenia w celu realizacji założonych celów. Zgodnie z zasadą lojalnej współpracy wyrażoną w art. 4 ust. 3 TUE Rumunia miała należycie uwzględnić te wymagania i zalecenia oraz miała powstrzymać się od przyjmowania lub utrzymywania w dziedzinach objętych założonymi celami środków, które mogłyby zagrozić osiągnięciu celu, który te wymagania i zalecenia wyznaczały.

52 Z elementów wskazanych w pkt 44, 47 i 49–51 powyżej jednoznacznie wynika, że decyzja 2006/928 ogranicza się do nałożenia na Rumunię obowiązków polegających, po pierwsze, na przyjęciu środków niezbędnych do osiągnięcia założonych celów określonych w załączniku do tej

decyzji, po drugie, na przedstawianiu Komisji co roku sprawozdań z postępów poczynionych w tym zakresie, a po trzecie, na należytym uwzględnieniu wymagań i zaleceń sformułowanych przez Komisję w jej sprawozdaniach.

53 Wynika z tego, że wbrew temu, co twierdzi skarżąca, decyzja 2006/928 nie przyznała jej członkom jakichkolwiek praw, w związku z czym nie można uznać, że bezpośrednio wpływa ona na ich sytuację prawną. Okoliczność, że Trybunał uznał, iż założone cele, o których mowa w załączniku do tej decyzji, są bezpośrednio skuteczne, nie może mieć w tym względzie znaczenia.

54 Na poparcie tego wniosku w pierwszej kolejności należy zauważyć, że wbrew twierdzeniu skarżącej sama okoliczność, iż Trybunał uznał bezpośrednią skuteczność założonych celów, nie oznacza jeszcze, że z tymi celami skorelowane są prawa prokuratorów, na które prokuratorzy mogliby powoływać się bezpośrednio przed sądem krajowym.

55 W tym względzie należy przypomnieć, że Trybunał konsekwentnie stwierdzał, iż „we wszystkich wypadkach gdy przepisy [aktu Unii] wydają się z punktu widzenia ich treści bezwarunkowe i wystarczająco precyzyjne, można się na nie powoływać wobec wszelkich przepisów prawa krajowego niezgodnych z [tym aktem Unii], bądź też wtedy, gdy ich charakter pozwala określić uprawnienia, na jakie jednostki mogą powoływać się względem państwa” (zob. podobnie wyroki: z dnia 19 stycznia 1982 r., Becker, 8/81, EU:C:1982:7, pkt 25; z dnia 28 listopada 2013 r., MDDP, C-319/12, EU:C:2013:778, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo).

56 Użycie spójnika „bądź” oznacza, że zasady bezpośredniej skuteczności nie należy interpretować wyłącznie w rozumieniu orzecznictwa wynikającego z wyroku z dnia 5 lutego 1963 r., van Gend & Loos (26/62, EU:C:1963:1), lecz również jako wprowadzającą warunki, od spełnienia których uzależnione jest uprawnienie sądów krajowych do odstąpienia od stosowania wszelkich przepisów lub orzecznictwa krajowego sprzecznych z prawem Unii. Tymczasem z lektury pkt 249 wyroku z dnia 18 maja 2021 r., Asociația, „Forumul Judecătorilor din România” i in. (C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 i C-397/19, EU:C:2021:393), w świetle brzmienia trzeciego pytania prejudycjalnego zadanego w sprawie C-195/19 i przeprowadzonej przez Trybunał w odniesieniu do wspomnianego pytania analizy, wynika, że to właśnie w tym drugim kontekście Trybunał zamierzał uznać bezpośrednią skuteczność założonych celów.

57 Z powyższego wynika, że nie można podzielić argumentacji skarżącej, zgodnie z którą założone cele, ze względu na ich bezpośrednią skuteczność, przyznają prawa prokuratorom, na które mogą się oni powoływać przed sądami krajowymi w celu zakwestionowania w szczególności niezgodnych z prawem postępowań dyscyplinarnych. Należy również stwierdzić, że skarżąca nie wskazała żadnego konkretnego prawa, które miało zostać przyznane prokuratorom lub, bardziej szczegółowo, jej członkom.

58 W drugiej kolejności okoliczność, że założone cele zostały uznane przez Trybunał za mające bezpośredni skutek, nie może oznaczać, jak podnosi skarżąca, że wywierają one bezpośredni wpływ na sytuację prawną jej członków, a w konsekwencji że tak samo jest w przypadku ich uchylenia.

59 W tym względzie należy przede wszystkim zauważyć, że bezpośrednia skuteczność założonych celów nie może oznaczać, iż jednostki mogą zakwestionować uchylenie tych celów, nie wykazując, że już samo to uchylenie stanowi bezpośrednie i indywidualne naruszenie ich sytuacji prawnej, czego w niniejszej sprawie zabrakło.

60 Następnie należy przypomnieć, że sąd Unii orzekł już, iż kwestia, czy akt Unii, którego dana jednostka nie była adresatem, dotyczy tej jednostki bezpośrednio, należy oceniać w świetle zarówno przedmiotu tego aktu (zob. podobnie wyrok z dnia 3 kwietnia 2003 r., Royal Philips Electronics/Komisja, T-119/02, EU:T:2003:101, pkt 276), jak i wynikających z niego ram prawnych. O ile z przepisów zawartych w tym akcie wynika, że jego skutki są ograniczone do stosunków między Unią a państwem członkowskim będącym jego adresatem, o tyle nie można uznać, że ten sam akt wywołuje skutki prawne wobec jednostek (zob. podobnie wyrok z dnia 4 maja 2017 r., Green Source Poland/Komisja, T-512/14, EU:T:2017:299, pkt 35, 37, 45–64).

61 Tymczasem w niniejszej sprawie z informacji przedstawionych w pkt 44, 45 i 47 powyżej jednoznacznie wynika, że celem decyzji 2006/928 było usunięcie przez Rumunię nieprawidłowości stwierdzonych przed przystąpieniem, w szczególności w dziedzinach wymiaru sprawiedliwości i walki z korupcją, z myślą o zakończeniu procesu akcesyjnego. Z przepisów zawartych w tym postanowieniu wynika również, że jego skutki były ograniczone do stosunków między Unią a Rumunią oraz że decyzja ta nie dotyczy bezpośrednio ani pośrednio jednostek, w tym prokuratorów.

62 Ponadto sam sposób sformułowania założonych celów sugeruje, że o ile cele te regulują w szczególności organizację wymiaru sprawiedliwości w Rumunii, o tyle nie miały one jednak wywierać bezpośredniego wpływu na sytuację prawną rumuńskich prokuratorów, mimo że z uwagi na bezpośrednią skuteczność tych celów sąd krajowy, z urzędu lub na wniosek jednostek, w tym prokuratorów, mógł przed uchyleniem decyzji 2006/928 podnieść niezgodność danego uregulowania krajowego tymi celami. Ponadto przeciwne rozwiązanie prowadziłoby do tego, że uchylenie jakiegokolwiek przepisu Unii uznanego za mający bezpośredni skutek miałoby bezpośredni wpływ na sytuację prawną wszystkich jednostek, które przed tym uchyleniem mogły powołać się na ten przepis wobec uregulowania krajowego. Takie rozszerzenie pierwszej przesłanki bezpośredniego oddziaływania nie może zostać zaakceptowane.

63 Należy wreszcie zauważyć, że o ile Trybunał uznał już, iż w pewnych sytuacjach zakres uznania, jakim dysponują państwa członkowskie w ramach wdrażania przepisu aktu Unii, nie może jako taki wystarczyć, aby uznać, że przepis ten jest pozbawiony bezpośredniej skuteczności [zob. podobnie wyroki: z dnia 21 marca 2013 r., Salzburger Flughafen, C-244/12, EU:C:2013:203, pkt 29 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 14 stycznia 2021 r., RTS infra i Aannemingsbedrijf Norré-Behaegel, C-387/19, EU:C:2021:13, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 8 marca 2022 r., Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (Bezpośrednia skuteczność), C-205/20, EU:C:2022:168, pkt 16–25 i przytoczone tam orzecznictwo], o tyle z orzecznictwa tego wynika, że istnienie zakresu uznania uniemożliwia spełnienie pierwszej przesłanki bezpośredniego oddziaływania (zob. podobnie wyrok z dnia 12 lipca 2022 r., Nord Stream 2/Parlament i Rada (C-348/20 P, EU:C:2022:548, pkt 74, 76).

64 Tymczasem w niniejszej sprawie z samego charakteru środków, które Rumunia miała przyjąć w celu wykonania decyzji 2006/928, w zakresie, w jakim dotyczyły one w szczególności aspektów dotyczących organizacji jej systemu sądownictwa, wynika, że owo państwo członkowskie dysponowało zakresem uznania przy przyjmowaniu tych środków. W tym względzie należy przypomnieć, że Trybunał konsekwentnie orzekał, iż organizacja wymiaru sprawiedliwości w państwach członkowskich wchodzi w zakres kompetencji tych ostatnich, uściślając jednocześnie, że przy wykonywaniu tych kompetencji państwa członkowskie są zobowiązane do przestrzegania zobowiązań wynikających dla nich z prawa Unii [zob. podobnie wyrok z dnia 24 czerwca 2019 r., Komisja/Polska (Niezależność Sądu Najwyższego), C-619/18, EU:C:2019:531, pkt 52 i przytoczone tam orzecznictwo].

65 W świetle wszystkich powyższych rozważań należy stwierdzić, że decyzja 2006/928 nie miała bezpośredniego wpływu na sytuację prawną członków skarżącej.

66 Tymczasem, zważywszy, że – jak wskazano w pkt 43 powyżej – zakres zaskarżonej decyzji należy interpretować w świetle decyzji 2006/928, którą ona uchyla, należy stwierdzić, że zaskarżonej decyzji również nie można uznać za mającą bezpośredni wpływ na sytuację prawną członków skarżącej.

67 Niemniej jednak należy przypomnieć, że niezależnie od uchylenia decyzji 2006/928 prokuratorzy, wobec których toczy się postępowanie dyscyplinarne, nadal mogą powoływać się na ochronę sądową wywodzoną z prawa Unii na podstawie art. 19 TUE [zob. podobnie wyrok z dnia 8 maja 2024 r., Asociația „Forumul Judecătorilor din România” (Stowarzyszenia sędziów), C-53/23, EU:C:2024:388, pkt 34, 39 i przytoczone tam orzecznictwo].

68 Ponadto należy odrzucić argument skarżącej, zgodnie z którym uchylenie zaskarżoną decyzją decyzji 2006/928 miało w istocie bezpośredni wpływ na sytuację prawną jej członków, ponieważ decyzja ta miała szerszy zakres zastosowania niż art. 325 ust. 1 TFUE i w związku z tym mogła ona tym bardziej spowodować zastosowanie Karty w sprawach dotyczących walki z korupcją.

69 Należy bowiem zauważyć, że – jak podnosi w istocie Komisja – poza uregulowaniem dotyczącym ochrony interesów finansowych Unii prawodawca Unii przyjął szereg aktów prawa wtórnego regulujących różne aspekty walki z korupcją w ogólności, takich jak w szczególności konwencja sporządzona na podstawie art. K.3 ust. 2 lit. c) Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie zwalczania korupcji urzędników Wspólnot Europejskich i urzędników państw członkowskich Unii Europejskiej (Dz.U. 1997, C 195, s. 2) oraz decyzja ramowa Rady 2003/568/WSiSW z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie zwalczania korupcji w sektorze prywatnym (Dz.U. 2003, L 192, s. 54). Ponadto należy przypomnieć, że w sprawie, w której zapadł wyrok z dnia 25 stycznia 2024 r., Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Craiova (C-58/22, EU:C:2024:70, pkt 42), która dotyczyła sprawy korupcyjnej, w której sąd odsyłający zwrócił się do Trybunału z pytaniem dotyczącym między innymi założonych celów, o których mowa w załączniku do decyzji 2006/928, Trybunał uznał, że przesłanka stosowania prawa Unii w rozumieniu art. 51 ust. 1 Karty została spełniona w drodze wyżej wymienionej decyzji ramowej, nawet bez potrzeby orzekania w przedmiocie ewentualnego znaczenia założonych celów, o których mowa w załączniku do tej decyzji. Wynika z tego, że wbrew temu, co twierdzi skarżąca, Karta ma zastosowanie do spraw dotyczących walki z korupcją, niezależnie od uchylenia decyzji 2006/928.

70 Z wszystkich powyższych rozważań wynika, że zaskarżona decyzja nie ma bezpośredniego wpływu na sytuację prawną członków skarżącej. W związku z tym nie można uznać, że decyzja ta dotyczy jej bezpośrednio.

71 Zważywszy zaś, że przesłanki przewidziane w art. 263 akapit czwarty drugi człon zdania TFUE, przypomniane w pkt 41 powyżej, mają charakter kumulatywny, należy uznać, że skarżąca nie może mieć legitymacji procesowej do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, nawet bez konieczności zajmowania stanowiska w przedmiocie drugiej przesłanki, o której mowa w tym postanowieniu.

72 Skarżąca nie może też powoływać się na trzecią część zdania art. 263 akapit czwarty TFUE, dotyczącą aktów regulacyjnych, twierdząc, że prokuratorzy, których interesy reprezentuje, mają legitymację procesową na podstawie tego trzeciego członu zdania. Przesłanka, zgodnie z którą zaskarżony akt musi dotyczyć strony skarżącej bezpośrednio, ma bowiem takie samo znaczenie

zarówno w drugiej części zdania art. 263 akapit czwarty TFUE, jak i w trzeciej części zdania tego postanowienia (zob. podobnie wyrok z dnia 12 lipca 2022 r., Nord Stream 2/Parlament i Rada, C-348/20 P, EU:C:2022:548, pkt 73). W tych okolicznościach, wobec braku bezpośredniego oddziaływania zaskarżonej decyzji, nie ma potrzeby badania, czy stanowi ona akt regulacyjny w rozumieniu art. 263 akapit czwarty trzeci człon zdania TFUE.

73 W świetle powyższego i biorąc pod uwagę, że prokuratorzy, których interesy reprezentuje skarżąca, sami nie są uprawnieni do wniesienia skargi, skarżąca nie spełnia również przesłanek dopuszczalności skargi w ramach drugiego rodzaju sytuacji, o których mowa w orzecznictwie przypomnianym w pkt 24 powyżej.

W przedmiocie uelastycznienia przesłanek dopuszczalności

74 Zdaniem skarżącej w okolicznościach takich jak w niniejszej sprawie należy uelastycznić przesłanki dopuszczalności skargi. Uważa ona bowiem, że przesłanki dopuszczalności powinny być stosowane z pewną elastycznością, w szczególności ze względu na imperatywy związane ze skuteczną ochroną sądową i państwa prawnego, wartością założycielską Unii i częścią jej tożsamości. Ponadto, opierając się na wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 9 kwietnia 2024 r., Verein Klimaseniorinnen Schweiz i in. przeciwko Szwajcarii (CE:ECHR:2024:0409JUD005360020), w którym trybunał ten uznał, na podstawie art. 6 ust. 1 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (zwanej dalej „EKPC”), legitymację procesową stowarzyszenia utworzonego w celu promowania i wdrażania skutecznych środków ochrony klimatu, skarżąca uważa w istocie, że w zakresie, w jakim względy związane z ochroną wartości państwa prawnego mają takie samo znaczenie jak względy związane z ochroną klimatu, podejście wynikające z tego wyroku powinno znaleźć zastosowanie mutatis mutandis w niniejszej sprawie. Ponadto dostosowanie wymogów dotyczących legitymacji procesowej stowarzyszeń byłoby pożądane w świetle przystąpienia Unii do EKPC.

75 Należy zauważyć, że choć prawdą jest, że przesłanki dopuszczalności określone w art. 263 akapit czwarty TFUE należy interpretować w świetle podstawowego prawa do skutecznej ochrony sądowej, to tego rodzaju interpretacja nie może prowadzić do pominięcia przesłanek wyraźnie przewidzianych w tym traktacie (zob. wyroki: z dnia 3 października 2013 r., Inuit Tapiriit Kanatami i in./Parlament i Rada, C-583/11 P, EU:C:2013:625, pkt 98 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 28 kwietnia 2015 r., T & L Sugars i Sidul Açúcares/Komisja, C-456/13 P, EU:C:2015:284, pkt 44 i przytoczone tam orzecznictwo).

76 W szczególności celem ochrony przyznanej na mocy art. 47 Karty nie jest zmiana systemu kontroli sądowej ustanowionego w traktatach, a w szczególności przesłanek dopuszczalności skarg wnoszonych bezpośrednio do sądów Unii (zob. wyrok z dnia 3 października 2013 r., Inuit Tapiriit Kanatami i in./Parlament i Rada, C-583/11 P, EU:C:2013:625, pkt 97 i przytoczone tam orzecznictwo).

77 Ponadto ochrona przyznana na podstawie art. 47 Karty nie wymaga, by każdy podmiot prawa mógł w sposób bezwarunkowy wnosić bezpośrednio do sądów Unii skargi o stwierdzenie nieważności aktów Unii (wyrok z dnia 28 października 2020 r., Associazione GranoSalus/Komisja, C-313/19 P, niepublikowany, EU:C:2020:869, pkt 62).

78 W niniejszej sprawie, jak wynika z pkt 31 i 73 powyżej, skarżąca nie może twierdzić, że zaskarżona decyzja dotyczy jej bezpośrednio, ani we własnym imieniu, ani w imieniu swoich członków, których interesy reprezentuje.

79 Ponadto, odnosząc się do rozwiązania przyjętego przez Europejski Trybunał Praw Człowieka w odniesieniu do art. 6 ust. 1 EKPC w wyroku wskazanym w pkt 74 powyżej, na który powołuje się skarżąca, wystarczy przypomnieć, że jak potwierdzono w art. 6 ust. 3 TUE, prawa podstawowe uznane w EKPC są częścią prawa Unii jako jego zasady ogólne i o ile art. 52 ust. 3 Karty stanowi, że prawa w niej zawarte odpowiadające prawom zagwarantowanym przez EKPC mają to samo znaczenie i zakres, jakie przyznaje im wspomniana konwencja, o tyle konwencja ta, ponieważ Unia Europejska do niej nie przystąpiła, nie stanowi aktu prawnego formalnie obowiązującego w porządku prawnym Unii. Zgodnie z wyjaśnieniami dotyczącymi art. 52 Karty celem ust. 3 tego artykułu jest zapewnienie niezbędnej spójności między Kartą a EKPC, co jednak nie może mieć „negatywnego wpływu na autonomię prawa Unii i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej” [zob. wyrok z dnia 2 września 2021 r., LG i MH (Pranie pieniędzy przez ten sam podmiot, który je uzyskał), C-790/19, EU:C:2021:661, pkt 75 i przytoczone tam orzecznictwo].

80 W tych okolicznościach uelastycznienie przesłanek dopuszczalności, o co wnosi skarżąca, oznaczałoby de facto odstąpienie od stosowania przesłanki bezpośredniego oddziaływania, która została wyraźnie określona w art. 263 akapit czwarty TFUE, co byłoby sprzeczne z orzecznictwem przypomnianym w pkt 75 powyżej.

81 Należy dodać, że sądowa kontrola poszanowania systemu prawnego Unii jest w każdym razie zapewniana – jak wynika z art. 19 ust. 1 TUE – nie tylko przez Trybunał, lecz również przez sądy państw członkowskich. W traktacie FUE, w art. 263 i 277 z jednej strony oraz w art. 267 z drugiej strony, ustanowiono bowiem zupełny system środków prawnych i procedur zapewniający kontrolę zgodności z prawem aktów Unii Europejskiej, powierzając ją sądom Unii Europejskiej (zob. wyrok z dnia 28 kwietnia 2015 r., T & L Sugars i Sidul Açúcares przeciwko Komisji, C-456/13 P, EU:C:2015:284, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo).

82 Trzeba w tej kwestii dodać, że jednostki mają prawo zakwestionować przed sądem w postępowaniu krajowym legalność każdej decyzji lub każdego innego aktu wydanego wobec nich w wykonaniu aktu Unii o charakterze generalnym, powołując się na niezgodność z prawem tego ostatniego aktu (zob. wyrok z dnia 28 kwietnia 2015 r., T & L Sugars i Sidul Açúcares przeciwko Komisji, C-456/13 P, EU:C:2015:284, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo).

83 W związku z tym odesłanie prejudycjalne w kwestii ważności aktu stanowi, podobnie jak skarga o stwierdzenie nieważności, środek kontroli zgodności z prawem aktów Unii (zob. wyrok z dnia 28 kwietnia 2015 r., T & L Sugars i Sidul Açúcares przeciwko Komisji, C-456/13 P, EU:C:2015:284, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo).

84 W tej kwestii trzeba przypomnieć, że jeżeli sąd krajowy uzna zarzut lub zarzuty niezgodności z prawem aktu Unii podniesione przez stronę lub ewentualnie z urzędu za zasadne, powinien zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z pytaniem prejudycjalnym w kwestii ważności tego aktu, gdyż tylko Trybunał jest kompetentny do ewentualnego stwierdzenia jego nieważności (zob. wyrok z dnia 28 kwietnia 2015 r., T & L Sugars i Sidul Açúcares przeciwko Komisji, C-456/13 P, EU:C:2015:284, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo).

85 Co się tyczy osób, które nie spełniają określonych w art. 263 akapit czwarty TFUE przesłanek dla wniesienia skargi do sądu Unii, państwa członkowskie są więc zobowiązane ustanowić system środków prawnych i procedur pozwalających zapewnić poszanowanie podstawowego prawa do skutecznej ochrony sądowej (zob. wyrok z dnia 28 kwietnia 2015 r., T & L Sugars i Sidul Açúcares przeciwko Komisji, C-456/13 P, EU:C:2015:284, pkt 49 i przytoczone tam orzecznictwo).

86 Zobowiązanie to zostało potwierdzone w art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE, zgodnie z którym państwa członkowskie „ustanawiają środki niezbędne do zapewnienia skutecznej ochrony prawnej w dziedzinach objętych prawem Unii". Obowiązek taki wynika również z art. 47 Karty w odniesieniu do środków przyjętych przez państwa członkowskie stosujące prawo Unii w rozumieniu art. 51 ust. 1 Karty (zob. wyrok z dnia 28 kwietnia 2015 r., T & L Sugars i Sidul Açúcares przeciwko Komisji, C-456/13 P, EU:C:2015:284, pkt 50 i przytoczone tam orzecznictwo).

87 W świetle powyższego należy uwzględnić zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Komisję i odrzucić skargę jako niedopuszczalną.

W przedmiocie wniosku Rumunii o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta

88 Zgodnie z art. 144 § 3 regulaminu postępowania jeżeli pozwany podnosi zarzut niedopuszczalności skargi, o którym mowa w art. 130 § 1 tego regulaminu, w przedmiocie wniosku o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta rozstrzyga się po oddaleniu zarzutu lub pozostawieniu go do rozstrzygnięcia w wyroku. Ponadto zgodnie z art. 142 § 2 tego regulaminu interwencja staje się bezprzedmiotowa między innymi w razie uznania skargi za niedopuszczalną.

89 Otóż z uwagi na to, że zarzut niedopuszczalności został w niniejszej sprawie uwzględniony, a niniejsze postanowienie kończy w konsekwencji postępowanie w sprawie, postępowanie w przedmiocie wniosku Rumunii o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta należy umorzyć.

W przedmiocie kosztów

90 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem Komisji – obciążyć ją kosztami postępowania.

91 Ponadto na podstawie art. 144 § 10 regulaminu postępowania Rumunia winna pokryć własne koszty związane z wnioskiem o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

Z powyższych względów

SĄD (trzecia izba)

postanawia, co następuje:

1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.

2) Postępowanie w przedmiocie wniosku Rumunii o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta zostaje umorzone.

3) **Asociația Inițiativa pentru Justiție zostaje obciążone własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.**

4) **Rumunia pokrywa własne koszty związane z wnioskiem o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 3 lutego 2025 r.

Sekretarz
V. Di Bucci

Pełniąca funkcję prezesa
P. Škvařilová-Pelzl